

PREMIUM

Jill Roord viert haar doelpunt © EPA

Beslissend doelpunt de beloning voor jaren ongeduldig wachten

Uiterekend de 'eeuwige nummer 12' voorkwam dat het WK voor het Nederlands elftal met een domper van start ging. Haar beslissende treffer was voor Jill Roord (22) de beloning voor jaren ongeduldig wachten.

Tim Reedijk 12-06-19, 07:10 Laatste update: 10:12

Door Tim Reedijk

Ze was er wel klaar mee, met rugnummer 12. Jill Roord kreeg het voor dit toernooi wederom toegewezen, maar besloot een ander nummer te vragen. Ze vond 12 maar een lelijk getal en ook te veel een symbool voor de status die ze bij Oranje tegen haar zin heeft. Nét achter de basiself, de ideale invaller.

Met nummer 19 knikte ze gisteren tegen Nieuw-Zeeland het winnende doelpunt binnen in de 92ste minuut, waarmee ze een teleurstellend WK-begin van de Leeuwinnen hoogstpersoonlijk voorkwam. Na afloop viel ze haar moeder en vader,

ex-prof René Roord, in de armen. Moeder en dochter hielden het niet droog. „Het is zo'n opluchting voor mezelf en mijn familie. Voor hen is het ook niet makkelijk”, vertelde Roord even later.

Haar moment

© BSR Agency

Vier jaar geleden reisde de familie de toen 18-jarige Jill achterna, helemaal naar Canada, voor de eerste WK-eindronde met deelname van Oranje. Ze speelde geen minuut. Haar tijd zou nog wel komen. Maar tot gisteren kwam dat moment, háár moment, er maar niet. Roord weet dat bondscoach Sarina Wiegman niet vaak wisselt op het middenveld en dat ze Sherida Spitse, Jackie Groenen en Daniëlle van de Donk voor zich moet dulden. Ze is inmiddels 22, bezig aan haar derde grote toernooi en heeft – vooral als invaller – 42 interlands achter haar naam staan. „Daar mag ik heel trots op zijn, maar natuurlijk was het wel wachten op zo'n moment”, aldus Roord. „Dat duurde zo lang. Pfff. Zó'n opluchting.”

Soms zou ze liever de nummer 23 van de groep willen zijn, zonder al te veel verwachtingen. Zoals vier jaar geleden. Want hoe langer ze erbij zit, hoe zwaarder het ook wordt als ze niet speelt. In de beslissende play-offwedstrijd voor het WK, in november tegen Zwitserland, kreeg ze eindelijk een basisplek in een belangrijk duel, omdat Groenen geblesseerd was. Na zeven minuten kreeg Anouk Dekker rood en koos Wiegman voor een tactische wissel. Roord moest eraf. Daar ging haar moment. Na afloop liep ze aanvankelijk sip rond. Ze omschreef haar gevoel als gênant, vervelend en verschrikkelijk, al wist ze dat het niets persoonlijks was.

Realiteit

Nu, maanden later op het WK, zijn invalbeurten nog altijd de dagelijkse realiteit voor de middenvelder. De frustratie over haar rol op het tweede plan kan ze goed voor

zich houden, maar die is er wel degelijk. „Ze is eigenlijk een basisspeelster, maar we hebben veel goede middenvelders”, zegt Vivianne Miedema, met wie Roord al sinds haar juniorentijd bevriend is. Volgend seizoen zijn ze teamgenoten bij Arsenal, want Roord komt over van Bayern München.

Waar Miedema's positie onomstreden is in Oranje, is die van Roord dat niet. Terwijl ze vroeger in vertegenwoordigende jeugdelftallen een gevreesde tandem vormden. Dat vreet aan Roord, weet Miedema: „Hoe vaak ik haar heb moeten opbeuren? Poeh. Veel te vaak. Logisch ook dat ze soms de moed verloor. Ik denk dat ze nu heel blij is dat ze altijd heeft volgehouden.”

Want volhouden deed Roord. Sterker, gisterochtend zei ze tegen kamergenoot Sari van Veenendaal dat ze zou scoren. Waarschijnlijk tegen beter weten in, maar de middenvelder is opgewekt en zelfverzekerd. Van Veenendaal reageerde er droogjes op. „Ik zei: ja, is goed, Jill. Ze praat wel vaker onzin”, zei de keeper, een van de uitblinkers tegen Nieuw-Zeeland. Roord: „Ik voelde het zelf wel een beetje. Ik weet niet waarom. Gewoon zo'n gevoel als je erin komt, dat je een goal gaat maken. Dat het dan de winnende is, is wel bizar.”

© ANP